ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CHARLES PETTIT

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

ΚΕΙΝΟ τὸ πρωί, οἱ δυὸ νεόνυμφοι, ὁ Ζὰν καὶ ἡ Φρανσουάζ, ποὺ ἔκαναν τὸ γαμήλιο ταξεῖδι τους, ἔφτασαν στὸ μονόροφο Ἰνδικὸ σπιτάκι ποὺ ἐχρησίμευε ὡς ξενοδοχεῖο τῶν περιηγητῶν, οἱ ὁποῖοι πήγαιναν νὰ θαυμάσουν τὰ μεγαλειώδη ἐρείπια τῆς παλαιᾶς πρωτευούσης Ἄνγκορ, μέσ' στὴν καρδιὰ τοῦ Κράτους Κάμποτζ, ἀνάμεσα στὸ Ἀφγανιστὰν καὶ στὶς Ἰνδίες. Ἐπειδὴ ἔκανε φοβερὴ ζέστη, πέρασαν, ὅλη σχεδὸν τὴν ἡμέρα τους, κλεισμένοι στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπως συνηθίζεται στὰ μέρη αὐτά. Ξαπλωμένη σὲ μιὰ πλεχτὴ πολυθρόνα, ἡ Φρανσουάζ δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ βραδιάσῃ. Ἦταν τόση ἡ ζέστη!...

Μετὰ τὶς 4 τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ἡ ζέστη ἔπεσε, οἱ νεόνυμφοι ἀποφάσισαν νὰ κάνουν μιὰ ἐκδρομοῦλα μὲ τὸ αὐτοκίνητό τους. Ἀνέβηκαν στὸ αὐτοκίνητο κ' ἐπῆραν ὁλομόναχοι οἱ δυό τους, τὸν ὡραῖο νεοφτειαγμένο δρόμο, ποὺ διαγράφει ἕνα μεγάλο κύκλο ἀπ' τὴν παλαιὰ πρωτεύουσα, τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια εἶνε σχεδὸν θαμμένα κάτω ἀπὸ μιὰ πλουσία βλάστησι.

Εἶχαν προχωρήσει ἀρκετὰ χιλιόμετρα, ὅταν ἀπὸ μιὰ καμπὴ τοῦ δρόμου διέκριναν ἕναν πανάρχαιο ναό, κρυμμένον στὴν καρδιὰ τοῦ δάσους. Κατέβηκαν, ἄφησαν τὸ αὐτοκίνητο στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου κ' ἐπροχώρησαν πρὸς τὸ ἐγκαταλελειμένο ἐκεῖνο θησιαστήριο, ποὺ θάχε ἡλικία δυὸ χιλιάδων χρόνων. Τὰ ἀνάγλυφά του ἦσαν ὑπέροχα. Ὁ χρόνος τὰ εἶχε σεβασθῆ καὶ τάχε ἀφήσει ἀνέπαφα.

Πιὸ πέρα διέκριναν ἕνα θαυμάσιο ἄγαλμα καὶ προχώρησαν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἐβάδιζαν γοητευμένοι διὰ μέσου τοῦ δάσους, τοῦ ὁποίου τὰ πυκνὰ φυλλώματα δὲν ἄφιναν οὔτε μιὰ ἀχτίδα ἡλίου νὰ περάσῃ. Τὰ ἐξωτικὰ πουλιὰ ποὺ φτερούγιζαν στὰ ψηλότερα κλαριὰ τῶν πανύψηλων δέντρων, ἄφιναν ξαφνικὰ ἄγριες κραξιές.

Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, ὁ Ζὰν καὶ ἡ Φρανσουάζ προχωροῦσαν διαρκῶς, γιατὶ ἀνεκάλυπταν κάθε τόσο κ' ἕνα νέο ἄγαλμα, ἀνάγλυφα, πλάκες ἐπιτάφιες, ὅλα ἀριστουργηματικά, ἄξια νὰ φιγουράρουν στὰ καλύτερα μουσεῖα, τὰ ὁποῖα ὅμως βρίσκονταν ἐγκαταλελειμένα μέσα στὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο δάσος. Τέλος σὲ κάποια στιγμή, ὁ Ζὰν κύτταξε τὸ ρολόϊ του. Ἦταν ἕξη ἡ ὥρα.

— Ὅπου νᾶναι θὰ νυχτώσῃ, εἶπε. Ἂς γυρίσουμε πίσω. Δὲν πιστεύω νὰ βρισκόμαστε πολὺ μακρυὰ ἀπ' τὸ μέρος τοῦ δρόμου, ὅπου ἀφήσαμε τὸ αὐτοκίνητό μας. Τὸ πολὺ σ' ἕνα τέταρτο θὰ φτάσουμε.

Ὡστόσο βάδισαν μὲ βῆμα γρήγορο, γιὰ νὰ μὴ τοὺς πιάσῃ ἡ νύχτα. Περπατοῦσαν περισσότερο ἀπὸ ἕνα τέταρτο καὶ ὅμως δὲν ἔβλεπαν μπρός τους τὸ δρόμο. Ὅπως συμβαίνει συχνὰ ὅταν περπατάνῃ κανεὶς μέσα σὲ δάσῃ, εἶχαν κάνει ἕνα μεγάλο γῦρο, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν.

Καὶ ξαφνικὰ ἀπλώθηκε γύρω τὸ σουρούπωμα, τὸ γρήγορο σουρούπωμα τῶν τροπικῶν χωρῶν, τὸ ὁποῖο δὲν διαρκεῖ παρὰ λίγα μόνον λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἔπειτα ἦρθε ἀπότομα βαρειὰ ἡ νύχτα, μὲ τὸ πυκνό, ἀπέραστο σκοτάδι της.

Ἀπότομα ἐπίσης οἱ παπαγάλοι σταμάτησαν τὰ κακαρίσματά τους στὶς κορυφὲς τῶν δέντρων καὶ ἡ μυριάδες τῶν ἐντόμων ἔπαψαν νὰ βιβινίζουν γύρω. Μιὰ ἀπέραντη νεκρικὴ σιγὴ ἀπλώθηκε ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη στὸ δάσος.

Ταραγμένη ἀπὸ ἀνησυχία καὶ τρόμο, ἡ Φρανσουάζ σφιγγόταν ἐπάνω στὸν ἄντρα της, ὁ ὁποῖος μὲ φωνὴ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τῆς δώσῃ εὔθυμο τόνο, προσπαθοῦσε νὰ τὴν καθησυχάσῃ. Ἀλλὰ κ' αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ἦταν λιγότερο ἀνήσυχος καὶ φοβισμένος ἀπὸ ἐκείνην.

Δυὸ ὁλόκληρες ὧρες ἐβάδισαν ἔτσι ψηλαφητὰ μέσ' στὸ βαθὺ σκοτάδι. Στὸ τέλος στάθηκαν ἀποκαμωμένοι.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία... Χάσαμε τὸν δρόμο, εἶπε ὁ Ζάν.

Τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων δὲν τοὺς ἄφιναν νὰ ἰδοῦν οὔτε μιὰ γωνίτσα οὐρανοῦ. Κατάλαβαν ὅτι ἦσαν χαμένοι κ' ἀπομονωμένοι σὰν ναυαγοὶ μέσ' στὴν μέση τοῦ ὠκεανοῦ. Νὰ φωνάξουν βοήθεια, δὲν θὰ τοὺς ὠφέλουσε, γιατὶ τέτοια ὥρα κανένας ἄνθρωπος δὲν θὰ βρίσκοταν μέσ' στὸ δάσος.

— Ἂς καθήσουμε λοιπὸν κάπου νὰ ξεκουραστοῦμε καὶ νὰ περιμένουμε ὥσπου νὰ ξημερώσῃ, ἀποκρίθηκε ἡ Φρανσουάζ.

Ἐκάθησαν κατάχαμα καὶ στηριζόμενοι ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τακτοποιήθησαν ὅσο μποροῦσαν πιὸ ἀναπαυτικά. Τὰ μεσάνυχτα δὲν ἄργησαν νὰ φτάσουν. Κουβέντιαζαν καὶ κάτνιζαν τσιγάρα. Κατέληξαν μάλιστα νὰ πάρουν στὰ εὔθυμα τὴν περιπέτεια αὐτή. Τί ὡραία ἀνάμνησι θὰ τοὺς ἄφινε, ἀλήθεια, καὶ μὲ τί καμάρι θὰ τὴν διηγόντουσαν στὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις!...

Ξαπλωμένη σὲ μιὰ πολτρόνα ἡ Φρανσουάζ δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ βραδυάσῃ...

Ἀλλὰ τὴν μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἡ Φρανσουάζ ἄρχισε νὰ μιλάῃ μ' ἕνα κέφι παράξενο. Γέλοῦσε νευρικὰ κ' ἔλεγε πράγματα μπερδεμένα, ἀκατανόητα. Θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς ἦταν μεθυσμένη.

Ὁ Ζὰν τὴν ἄκουγε μὲ κάποια ἀνησυχία. Σὲ κάποια στιγμὴ μάλιστα τῆς εἶπε μὲ τόνον τρυφερὸ νὰ εἶνε φρονιμώτερη. Ἐκείνη ὅμως ἄρχισε νὰ γελάῃ περισσότερο, μὲ ἕνα γέλιο παράξενο, ἀτελείωτο.

Κατὰ τὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα παραμίλοῦσε ἐντελῶς. Ἔλεγε μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ ἔμοιαζε σὰν οὐρλιασμα:

— Οἱ ἰθαγενεῖς ἔχουνε δίκηο. Αὐτὸ τὸ δάσος εἶνε γεμάτο ἀπὸ διαβόλους, νεράϊδες καὶ κακὰ πνεύματα!...

— Ζάν, μικρούλη μου Ζάν, ἀγαπημένε μου Ζάν, πάρε με στὴν ἀγκαλιά σου καὶ πήγαινέ με ὅ,τι τὸ αὐτοκινητό μας... Πρέπει νὰ γυρίσουμε στὸ ξενοδοχεῖο...

Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος, ἀποκαμωμένος πειά, σιωποῦσε, ἡ Φρανσουάζ ἐπρόσθετε:

— Δὲν εἶνε μακρυά... Τὸ βλέπεις πολὺ καλὰ τὸ αὐτοκίνητό μας... Νὰ το ἐκεῖ μπροστά μας... Δὲν τὸ βλέπεις; Νὰ το! Ἐκεῖ!... Ἐκεῖ!...

Ὁ Ζὰν πῆρε τὴν γυναίκα του στὴν ἀγκαλιά του καὶ προσπάθησε νὰ τὴν καθησυχάσῃ. Μὰ ἐκείνη ἔτρεμε σύγκορμη καὶ τὴ δοντια της κροτάλιζαν.

Τὴν εἶχε κυριεύσει «ὁ πυρετὸς τοῦ δάσους», ὁ τρομερὸς αὐτὸς πυρετός, ποὺ τὸν ἀγνοοῦν οἱ γιατροὶ τῆς Εὐρώπης καὶ ποὺ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, παρὰ μιὰ γοργὴ δηλητηρίασις τοῦ αἵματος, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὶς νυκτερινὲς ἀναθυμιάσεις τῶν ξερῶν κλαδιῶν, τῶν φύλλων καὶ τῶν φυτῶν, ποὺ ἀρχίζουν νὰ σαπίζουν.

Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Ζὰν ἔννοιωθε νὰ τὸν κυριεύῃ μιὰ μεγάλη ἀδιαθεσία. Τὸ κεφάλι του στριφογύριζε. Δὲν κατοιθοῦνε νὰ συγκεντρώσῃ τὶς ἰδέες του.

Ἄκουγε μόνο συγκεχυμένα τὴ φωνὴ τῆς Φρανσουάζ, ποὺ κάθε τόσο τοῦ φώναζε:

— Μὰ γιατὶ μ' ἀφίνεις νὰ πεθάνω ἐδῶ πέρα;... Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ κάνῃς λίγα βήματα γιὰ νὰ μὲ σώσῃς. Δὲν βλέπεις λοιπὸν τὸ αὐτοκίνητο μας; Νὰ το!... Ἐκεῖ!...

Ὁ Ζὰν τινάχτηκε τώρα ἐπάνω, καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια, ἄνοιξε καλὰ τὰ μάτια του καὶ κύτταξε ἐπίμονα, ἐντατικὰ μπροστά του, προσπαθῶντας νὰ διαπεράσῃ μὲ τὸ βλέμμα του τὰ σκοτάδια... Ἀλλὰ δὲν εἶδε τίποτε... Ἔμπρός, δεξιά, ἀριστερά, σκοτάδια ἀδιαπέραστα ἀπλωνόντουσαν.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ψιθύρισε τότε, ἡ Φρανσουάζ τὰ βλέπει ὅλα αὐτὰ μέσ' στὸν πυρετό της.

Ἄλλως τε κ' αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν εἶχε τὴν δύναμι νὰ κάνῃ οὔτε ἕνα βῆμα. Σιγὰ-σιγὰ ἔχανε τὶς αἰσθήσεις του, δηλητηριασμένος κ' αὐτὸς ἀπ' τὶς νυκτερινὲς ἀναθυμιάσεις.

Ἐν τούτοις τὴν αὐγή, ὅταν οἱ πρῶτες λάμψεις τῆς ἡμέρας πέρασαν τὰ φυλλώματα, ὁ Ζὰν συνῆλθε σιγὰ-σιγά. Μὲ κόπο πολὺ μισάνοιξε τὰ βλέφαρα του. Καὶ τότε τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ εἶδε μπρός του ἦταν τὸ αὐτοκίνητο, τὸ αὐτοκίνητό του, ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ, στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, σὲ ἀπόστασι εἴκοσι μέτρων ἀπὸ τὸ μέρος στὸ ὁποῖο εἶχαν περάσει τὴν νύχτα τους, αὐτὸς κ' ἡ Φρανσουάζ.

Χαρούμενος γύρισε πρὸς τὴν γυναίκα του καὶ τῆς εἶπε:

— Φρανσουάζ, ἔχεις δίκηο. Σήκω, το αὐ....

Ἀλλὰ δὲν συνεπλήρωσε τὴ φράσι του. Ἡ Φρανσουάζ, με τὰ μάτια σχεδὸν ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες καὶ μὲ μιὰ νεκρικὴ ὠχρότητα στὸ προσωπό της, κείτονταν ἄψυχη στὴ γῆ. Ἡ δυστυχισμένη ἦταν νεκρή!...

Πέθανε ὕστερα ἀπ' τὰ μεσάνυχτα, ἐνῶ ὁ ἄντρας της κείτοταν πλάϊ της βυθισμένος στὴ νάρκη του. Πάνω στὸ παραλήρημά της, μέσα στὸν πυρετό της, τὴ στιγμὴ ποὺ ξεψυχοῦσε, ἡ δυστυχισμένη γυναίκα, ἔβλεπε πραγματικῶς, χάρις σὲ μιὰ ὑστάτη ἔντασι τῆς ὁράσεώς της, τὸ αὐτοκίνητό τους νὰ βρίσκεται ἐκεῖ μπροστά τους, ἕτοιμο νὰ τὴν σώσῃ καὶ νὰ τὴν ξαναφέρῃ πρὸς τὴν ζωή, τὴ ζωὴ π' ἄφινε πειὰ γιὰ πάντα, ἀδύναμη, χαμένη, ἐξαντλημένη...

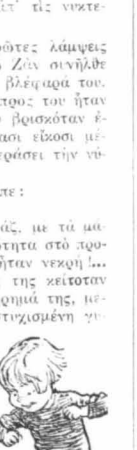

ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

— Πές μου ποιὸς σ' ἔδειρε νὰ βρῶ πόσες ἔφαγες.

— Ὅ,τι γράφει ἡ μοῖρα μελανό, ὁ ἥλιος δὲν τ' ἀσπρίζει.